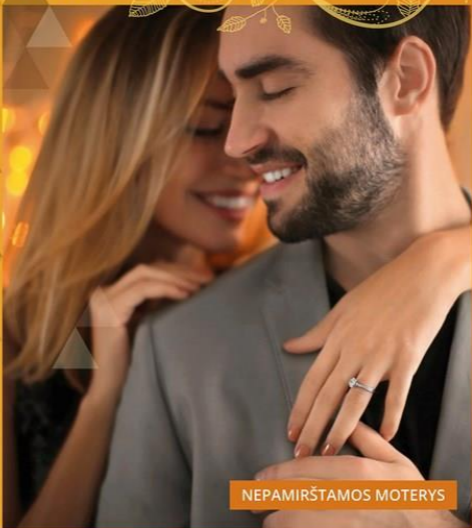

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

DANI COLLINS
Būk mano, Andželika

2020 sausis–kovas

NEPAMIRŠTAMOS MOTERYS

Dani Collins

**BŪK MANO,
ANDŽELIKA**

Keturių knygų serija
„Nepamiršamos moterys“
Pirma knyga

Versta iš Dani Collins,
Pursued by the Desert Prince, 2017
© Dani Collins, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0560-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Pastato apsaugos darbuotojai Andželikai Sauveterei pranešė, kad pas ją atvyko Kasi-mas ibn Nouras, Zamairo princas.

Ji klestelėjo į kėdę neturėdama jokio noro susitikti su nepažįstamu vyru. Tik ne šiandien.

- Žinoma. Palydėkite jį į mano kabinetą, - paliepė trumpai. Privalo priimti svečią.

Hasna minėjo, kad viešėdamas Paryžiuje jos brolis norės su ja susitikti.

Andželika nenutuokė, kodėl nuotakos brolis pageidauja susitikti su nuotakos suknelės dizainerė, tačiau greičiausiai jis ketino nustebinti seserį. Tad kažin susitikimas užtruks ar bus nepakenčiamas. Diena su princese Hasna ir jos mergvakaris nebuvo nepakenčiami. Tiesą sakant, buvo smagu.

Buvo daug žmonių ir triukšmo, o Andželika intravertė. Apie tai kam nors užsiminus, visi jai tvirtindavo: *Juk nesi drovi!* Būdama mergaitė buvo itin drovi, tačiau dėl siaubingai susiklosčiusių aplinkybių teko įveikti baimes. Dabar ji gali dirbti pilname žmonių kambaryje, nors giliai širdyje ją tai vis dar smarkiai baugino.

Laukė tos dienos, kai sesuo Trela bus pasirengusi tapti *Dvynių namų* veidu. Keista taip galvoti, juk jų veidai vienodi. Dažydamasi lūpas Andželika pripažino sau, kaip stipriai trokšta, kad Trela susitiktų su naujais klientais, nuotakų broliais ir rengtų tokias šventes kaip ta, kurioje šiandien priiminėjo svečius.

Ji troško, kad Trela pasveiktų.

Bet nespaus. Pastaraisiais metais Trela, stengdamasi įveikti fobijas, padarė nemažą pažangą. Ji buvo pasiryžusi dalyvauti Hasnos ir Sadiko vestuvėse ir vis dar laikėsi sau duoto pažado.

Taip ir bus, – patikino save Andželika.

O kol kas... Ji pasukiojo galvą, kad nuslopintų įtampą, surakinusią kaklą, kai teko dirbti ilgas valandas derinant paskutines vestuvių detales.

Bent drabužiai atrodo nepriekaištingai. Jos ir Trelos kurtas šilkinis audinys nesiglamžė.

Andželika pakilo žvilgtelėti į savo atvaizdą kabineto kampe stovinčiame veidrodyje. Juodos kelnės gulė nepriekaištingai, lengvas švarkelis siuvinėtais kraštais suplevendavo kiekvieną kartą sujudėjus, sidabrinė palaidinės spalva tiko prie veido. Makiažas vis dar pui-

kus, tik šukuosena išsidraikiusi.

Andželika skubiai ištraukė smeigtukus, perbraukė pirštais plaukus ir ant pečių paskleidė ilgas rudas sruogas. *Pernelyg* kasdieniška?

Į duris pasibeldė apsaugos darbuotojas ir Andželika nebespėjo susikelti plaukų į kuodą. Atidarė duris.

Bemat pasijuto, lyg stovėtų po vidurnakčio dangumi, apšviestu žvaigždžių ir šiaurės pašvaistės, o mėnulis atrodė didesnis ir ryškesnis, nei saulė kada galėtų tapti.

Jautėsi apakinta ir turėjo pasistengti neišsiuoti, bet, jei atvirai, prieš ją stovintis princas buvo nuostabus. Tamsios akys atrodė beveik juodos, nors iš tiesų buvo tamsiai rudos. Tobulas veidas, tiesi nosis ir tvirta žandikaulio linija. Burna... apatinė lūpa neabejotinai erotiška.

Kūnas šaltas ir tvirtas kaip deimantas. Jo šalis garsėjo neįtikėtinu konservatyvumu, tačiau ant juodų trumpai kirptų plaukų galvos apdangalo nebuvo. Jei Andželikos neapgavo akys, po tobulai pasiūtu vakarietišku kostiumu slėpėsi puikiai ištreniruotas kūnas.

Ji nurijo seiles. *Mąstyk, Andželika.*

- Jūsų šviesybe. Andželika Sauveterė. Prašau užėti.

Ji neištiesė rankos, nes Zamaire moterims toks elgesys nederamas.

Bet jis ištiesė. Paryžiuje toks vyro elgesys šiek tiek peržengia ribas.

Andželika paspaudė stiprią plaštaką ir visas jos kūnas krestelėjo. Skruostai nukaito. Panašu, kad svečias tai pastebėjo ir tai tik dar labiau vertė kaisti. Andželikai nepatiko būti tokiai nuspėjamai.

- Labas. - Ne *Ačiū, kad sutikote susitikti* arba *Vadinkite mane Kasimu.*

- Ačiū, Morisai, - sukuždėjo paleisdama sargybinį ir atsikrenkštė. - Viskas gerai.

Likusi viena su nepažįstamu vyru arba moterimi Andželika elgdavosi itin apdairiai, tačiau ji nebijojo princo dėl jo ryšio su Hasna ir Sadiku. Jei princas organizuotų ką nors nusikalstamo, vis tiek visas pasaulis jam paklustų ir Andželika neįstengtų pasipriešinti.

Be to, ant jos pakabuko buvo įtaisytas pavojaus mygtukas.

Beje, buvo panašu, kad ji tuoj iš tikrųjų pradės panikuoti. Širdis plakė sparčiau, skrandyje susimezgė mazgas. Kūnas skleidė įspėjamuosius signalus. Vos prieš kelias sekundes jautėsi išsekusi, bet pakako vieno tvirto rankos pa-

spaudimo, ir pasijuto ne tik kupina energijos, bet ir keistai pažeidžiama.

Jaudinosi lyg mokinukė, o tai jai nebūdinga. Augdama su dviem užsispyrusiais broliais išmoko atlaikyti stiprią vyrišką energiją.

Niekada to nepatyrė. Jautė pavojų užsidarydama viena su tuo vyru kabinete. Ne tokį pavojų, kurio norėtų išvengti, labiau vidinę riziką. Tarsi būtų išliejusi jausmus eilėmis ir dabar lauktų viešo teismo.

– Prašau sėstis, – pakvietė rodydama į pokalbių erdvę už sienos. Šiame kambaryje nebuvo didelių langų su vaizdu į Paryžiaus panoramą, tačiau tai vis tiek buvo viena mėgstamiausių vietų, nes čia ji pasislėpdavo nuo pasaulio. Andželika daug laiko praleisdavo savo dvigubo stalo pusėje arba prie eskizų lentos.

Trelos pusė būdavo tuščia. Ji namie, Ispanijoje, bet jos čia dažnai dirbdavo kartu paskendusios tyloje.

– Ką tik išviriau kavos. Ar norėtumėte?

– Ilgai neužtruksiu.

Gera žinia. Ji per stipriai reagavo į princo apsilankymą, tačiau išgirdusi jo žodžius nusivylė. Kaip keista! Ji stengėsi išlaikyti emocinį atstumą tarp savęs ir kitų žmonių. Jei nesisteng-

tų, pasaulis ją įveiktų, bet pakako tik kartą sveičiui apsižvalgyti asmeninėje jos erdvėje, ir Andželika pasijuto nuoga ir pažeidžiama. *Matoma*. Pastebėjo, kad laukia jo pritarimo.

Neatrodė, kad princas pageidautų prisėsti, todėl ji prispaudė virpančius delnus prie kėdės, ant kurios paprastai sėdėdavo priimdama klientus, atkaltės.

- Ar norėjote aptarti kokias nors vestuvių detales?

- Tik tai, kad visas sąskaitas turėtumėte siųsti man, - jis žengė į priekį ir ant Trellos stalo padėjo kortelę.

Andželika apsisuko, norėdama matyti, ką jis daro. Santūrus ir žavingas. Kas siuvėjas? Kostiumas - meno kūrinys, o pats vyras - moteriškąjį jos pradą *in* atitinkantis *jang*.

Princas sugavo jos žvilgsnį.

Slėpdama raudonį Andželika užsikišo plaukus už ausų.

- Jo didenybė jau tai pasiūlė ir jums nereikėjo vargintis. Tai vestuvinė dovana Sadikui ir princesei.

Princas pastebėjo, kaip familiariai ji taria Sadiko vardą, ir vos pakreipė galvą.

- Taip, Hasna minėjo. Bet norėčiau už viską

mokėti aš.

Žvilgsnis buvo gana atviras, kad pajustum priešišumą, atrodo, jog stengėsi sukelti konfliktą. Andželikos pulsas akimirksniu padažnėjo.

Kodėl jis toks nepalenkiamas?..

Ak, brangus Dieve! Juk jis nemano, kad ją ir Sadiką kas nors sieja?

Kodėl neturėtų taip manyti? Kaip skelbė laikraščių antraštės, ji permiegojo su puse Europos vyrų. Žinoma, tik tada, kai nevirtavo narkotikų ir nesipešdavo su modeliais.

- Sadikas senas mūsų šeimos draugas, - Andželika pasislėpė po šaltumo kauke, kurią užsidėdavo viešumoje, kvailai tikėdamasi, kad princas ja patikės. - Mes norime tai padaryti dėl jo.

- Mes, - jis prisimerkė.

- Taip, - Andželika nepapasakojo apie seserį ir ką jos šeima skolinga Sadikui už tai, kad jis gražino jiems Trelą. Labiausiai jie brangino ją už tai, kad Sadikas niekada nesiekė garbės dėl savo poelgio. - Jei tai viskas... - ji aiškiai parodė, kad daugiau ta tema nesikalbės. - Turėčiau grįžti siūti jūsų seseriai kraičio drabužius.

Kasimas galėjo pasveikinti būsimą svainį turint gerą skonį. Andželika Sauveterė iš mažos mielos mergaitės išaugo į pritrenkiančią jauną moterį. Spinduliuojantis grožis kaustė dėmesį.

Ilgai rudi plaukai žvilgėjo ir vilnijo bangomis, o internete niekuo neišsiskiriančios pilkos akys pasirodė esančios užburiančios žalsvai rudos spalvos. Aukšta ir liekna lyg modelis, kuriuos pati rengė, auksinio atspalvio odą tikriausiai paveldėjo iš ispanės motinos.

Paparacai nedažnai nufotografuodavo merginą besišypsančią, o net ir pavykus tai padaryti ji atrodydavo kaip Monos Lizos kopija, patvirtinanti, kad jos venomis teka abejingo ir niekuo nesidominčio prancūzo tėvo kraujas.

Ir dabar ji taip žiūrėjo, tačiau kai pasitiko jį, atvirai šypsojosi. Merginos grožis užburiantis, Kasimas kurį laiką net pamiršo, ko atėjo. Užvaldė troškimas ją suvilioti.

Gal tokia asmenybė ir buvo priežastis, kad Sadikas taip įsimylėjo?

- Dėl pasiruošimo... Ar diena praėjo gerai? - Kasimas žinojo, kad šiandien turėjo būti paskutinis jo sesers ir pamergių suknelių primata-

vimas, taip pat ir kitų drabužių, skirtų Hasnos kraičiui. Viskas vyko pirmame šio pastato aukšte. Galiausiai drabužius supakuos ir išsiųs į Zamairą pasipuošti jau po mėnesio vyksiančiose vestuvėse.

- Paklauskite šiandien čia apsilankiusių moterų, nors visos išeidamos atrodė patenkintos. - Išpuikęs, bet domisi seserimi.

Viešbučio numeryje jis girdėjo, kaip visos su-tartinai kartojo priėmimą buvus aukščiausio lygio - nuo drabužių iki gaiviųjų gėrimų ir vie-no kąsnio užkandžių.

- Neatrodė, kad Hasna turėtų nusiskundimų, - nereikšmingai pastebėjo princas. - Būtent todėl noriu išvengti jos apmaudo, jei kartais netesėtumėte pažadų.

Su aukštakulniais Andželika atrodė aukšta. Ne tokia kaip Kasimas, bet aukštesnė nei daugelis jo pažintų moterų, o išgirdusi jo žodžius ji tik dar labiau ištiesino nugarą ir tris kartus sumirksėjo. Lyg svarstydamą, ką atsakyti.

- Mes jau *tesėjome* pažadus, - pataisė jį kiek malonesniu balsu, bet ne švelnesniu nei dur-tuvo ašmenys. Taikliai ir pavojingai. - Kodėl norite iš jos viską atimti?

- Galite nevaidinti pasipiktinusios, - patarė

princas. – Aš neteisiu. Turėjau meilužių. Ateina laikas paleisti, ir dabar kaip tik išmušė jūsų valanda.

– Manote, kad esu Sadiko meilužė? Ir būdama jo meilužė pasisiūliau sukurti nuotakos suknelę ir kraitį. Ar nemanote, kad tai kiek per dosnus pasiūlymas kaip meilužei?

Andželika pakartojo žodį, kad parodytų, kaip stipriai ją įžeidė.

Jis susikišo rankas į kelnių kišenes ir pasisiūbavo ant kulnų.

– Labai dosnu surengti asmeninį priėmimą tokiai daugybei žmonių visame pasaulyje žinomuose išskirtiniuose mados namuose Paryžiuje. – Dalyvavo ne tik jo motina ir sesuo, bet ir Sadiko motina ir seserys, pusseserės ir draugės iš abiejų pusių.

Žinoma, šiandienos priėmimo kaina nebuvo tokia didelė, kad įstumtų į pavojų jo turtus. Jaunikio šeima taip pat galėjo viską apmokėti ir dar labiau papildyti Sauveterių kišenes, o kadangi sklido gandai, kad šeimos įmonė šią kvailystę įvardijo kaip meno renginį, Kasimas manė, kad Andželika savęs tikrai nenusi-skriaudė.

– Jei ketintumėte neimti mokesčio tik už šios

dienos renginį, nebesivarginčiau su jumis kalbėtis, – tarė Kasimas. – Bet vestuvinė suknelė? Žinau sesers skonį, – jis lengvai galėjo įsivaizduoti šešiaženklę sumą. – O kur dar kitų vestuvių svečių drabužiai? Įskaitant jaunikio ir nuotakos mamas?

– Sadiko tėvai ir seserys taip pat mūsų šeimos draugai.

– O pilna spinta naujutėlių drabužių Hasnai, kad galėtų pradėti naują vedybinį gyvenimą? – negalėjo patikėti Kasimas. – Taip pat nemokamai? Tai daugiau nei dovana šeimos draugui. Jei būčiau apie tai anksčiau išgirdęs, būčiau anksčiau pas jus apsilankęs.

Hasna nenutildama vis tauškė apie didžiąją dieną, bet argi jam rūpėjo smulkiausios detalės? Brolis džiaugėsi, kad sesuo teka iš meilės, linkėjo jai viso ko geriausio, tačiau puošmenos, maistas ir spalvos jam buvo nė motais. Kol paklausęs, kada turėtų tikėtis sąskaitos už suknelę, pastebėjo, kaip išaugo vestuvių biudžetas....